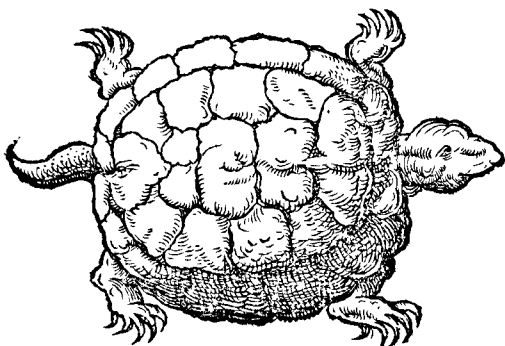

IOANNIS ALEXAN-
DRI BRASSICANI, IVRECON-
sulti, uiri doctissimi in *Gratias seu Charites*
commentariolus.

TECVM HABITA.

PARISIIS

Apud Ludouicum Cyaneum sub duobus gallis in
uia Iacobæa.

1533

D. Ioanni Fabro, sereniss. Archiducis Austriae consiliario, Ioannes Alexander Brassicanus S.

Teocles Orchomeniorum rex ob clementem dominationē, atq; adeo placidam beneficentiam primus Gratiarum templum extruxisse dicitur. Tu uero Faber ornatiss. τὸ μὲν ἄνθρωπος ἄξιός ἄλλω μ, primus apud nos tribus illis Gratijs suas aras dedicasti. Quæ te contra tribus illis insignitum magnis dotibus ampliter exornarunt: nimirum & innocentissima probitate, & eruditione non tam magna quam eximie syncera, postremo uero neminē nō e bonis hominibus adiuuandi uolūtate, tam procliui, tamq; solide cōstanti. Proinde tuas ad te gratias, non iā nudas, sed scholijs nostris utcunque bonis adornatas ad te mitto, sic enim & Aegyptij sacerdotes deorum statuas aureis quibusdā pepelis obtegebāt, ut ornamentorū reuerētia, mortaliū expectationem adaugerent. Cæterum quum Gratijs perpetuum ducem Mercurium præfecerit antiquitas, admonuit orationis suauitatem maxime conuenire gratitudinī, quam certe nisi frequens exhibeam Fabro meo, stupidus aliquis fungus uideri queā. adeo nusquam adducā possum ut credam hominem esse qui non agnoscat effusissimā illam beneficentiā tuā quā iā olim uniuersum bonorū hominum chorū tibi lucrifecisti, neq; enim ad Gratiarū aras admittimus qui

citra τὸ πρέπον, καὶ πασῶν παιδείας ἀκολούθως
 θίαρ in bonorum uirorum uitas impressionē faciunt.
 Bene uale patrone præstantiss. atque Gratiarum cum
 Apolline nostro recens ad te misso libenter accipe.
 Viennæ Austriæ, anno a nato Iesu M.D.XX XII
 Iulij die sexto.

GRATIARUM, IOVIS ET
 EURYNOMES filiarum. Cap. I.

Hesiodus in Theogonia scribit Gratiarum esse Iouis et Eurynomes filiarum: quippe quod exemplo beneficæ diuinitatis, ac illius imitandæ iustitiæ conueniat nos esse quam gratissimos, cum ingratitude sit μητρόπο

λης ἀπάσης κακίας: contra uero gratitudo mater omnium uirtutum: quoniam ex illius fontibus, promanat pietas in parētes, in patriam charitas, in deos religio, inter homines amicitia, in educatores et magistros ueneratio. Unde et apud Macedonas ac Athenienses constituta erat actio aduersus ingratos.

Tres gratiæ, Aglaia, Thaleia, et Euphrosyne. Cap. II.

Poëta fingunt Gratiarum humanitatis ac beneuolentiæ præsides esse tres, ut scribit Plutarchus

in libello quomodo oporteat philosophum disputa-
 tare cum principe: quarum hæc sunt nomina. Prima
 Aglaia, a gaudio. nam iuxta Epicuri sententiam,
 χαρᾶς οὐδὲν ὀυτως γονιμὸν ἐστὶν, ὡς χάρις.
 id est, gaudij nihil æque ferax est, atq; gratia. Altera
 Thaleia, a florulètia, quòd beneficij memoria sem-
 per uirere debeat. Tertia Euphrosyne, ab alacritate
 quæ dantem & accipientem consequitur. Principio
 frontem hilariorem exporrigant qui iã aliquid acce-
 perint: postmodũ conueniet meminisse dati: tandem
 tandem uero quemadmodũ cum uoluptate rem acces-
 peris, ita rursus àtra morositatem reponere. Phur-
 nutus meminit quosdam duas tãtum Gratiâs feisse,
 inter quos præcipui fuerint Lacedæmonij: beneficiaũ
 uidelicet, & retributionem.

Gratiæ nudæ pinguntur. Cap. III

GRatiâs nudas pinxit antiquitas, uel quòd be-
 neficia nullis externis cõmendationibus indi-
 geant, sicut ille Terentianus Parmeno ab amoris so-
 licitudinem parum probabat munus quod non esset
 uerbis adornatũ: Vel, ut inquit Phurnutus, quòd etiã
 nihil habentium sit gratificatio: siue quòd amicitia
 non sint colèdæ utilitate. unde est hoc poetæ. ξενίω
 δὲ τε θυμὸς ἄριστος.

Socratis Gratiæ uestitæ. Cap. IIII.

SOcrates cum adhuc lapides sculperet, Gratiâs
 uestitas formauit, quòd oporteat homines be-
 neficos nõ exprobrare quæ dederint amicis, sed

quasi quodam amictu contegere suam beneficentiam: ne iuxta Terentium in Andria, & Plautum in Amphitryone, frequēs illa cōmemoratio fiat exprobratio. Quemadmodū enim ciconiæ auium omnium pijsimæ, & quæ sola ueræ gratitudinis symbolū obtinet, negant inesse linguam: ita quod in alterum officiosa pietate contuleris, minime tuis laudibus uehas (si quidem hic elinguem esse omnino conuenit) pulchrum, si per alios deprædicetur. Alij luculentas & profusas uestes Gratijs addiderunt, quod largitio debeat esse perspicuæ liberalitatis: deniq; ne beneficium ex auaritia conferatur, nec reponatur occulte. Proinde Eteocles Orchomeniorum rex, qui ob clementē dominationem, atq; adeo placidam beneficentiam, primus Gratiarū templum extruxisse dicitur, Gratijs prius nudas, uestitas esse pingendas & celebrandas iussit: significās ea beneficia esse iucūdiōra, atq; adeo gratiora, quæ & orationis suauitate, & uerborum amœnitate essent cōmendata. Author Pausanias in Græ. At. Meminit interpres Theocriti.

Gratiæ sic pictæ sunt, ut una faciem auertat, duæ uero nos aspiciant. Cap. V

Veteres ita pingebant Gratijs, ut una earum auerteret faciem, quasi a nobis profecta: duæ uero nos aspicerent, ut ostenderet rependi debere duplex beneficium: quod & Hesiodus admo-
nuit, Non tantum ἀὐτῶ τῶ μέτρῳ, ἀλλὰ καὶ ἀλλοίῳp amicis esse benefaciendum: & hac ratione

terram communem omnium matrem iustam appellamus, quæ longe plus reponere solet, quàm accepit.

Gratiæ sunt inter se connexæ. Cap. VI.

GRatias item consertis manibus inter se connexas, non tam ad oculos detinendos, quàm ad animos commouendos exprimunt: quòd amicitiae fœdera debeãt esse perpetua, & beneficiorum uincula nūquam dissolui. Cæterum puellæ sunt, & uirgines, cum moderato quodam risu sese inuicē aspiciētes: quòd commonstrent beneficium semper recens esse debere, idq; non corrupte, sed integre. nō turpiter, sed honeste: non duriter & aspere, sed placide & iuauēde referendum esse.

Cur una ex Gratijs fingatur uxor Vulcani fuisse. Cap. VII.

HOmerus Iliad. lib. 6. fingit unam ex Gratijs Vulcani uxorem fuisse: uel quòd artificiosa opera magnam gratiã habeant, ac omnium oculos atq; animos in sui admirationem pelliant: uel quòd oporteat ardenti quadam charitate de amicis benemereri, neq; tam frigide cessare, quemadmodū ex Aesopico apologo de cassita Gellius noster admittit. Cæterum optarim ut quidam uerbosi magis quàm munifici subinde Gratiã illam Vulcano coniungant, hoc est, paulo ardentius amicis suis prodesse studeant.

Gratiarum simulacra in Elide. Cap. VIII.

PAusanius scribit in Elide fuisse Gratiarum simulacra, quarum una rosam, media talum, tertiarum myrti tenebat. Aglaia rosam ferebat letitiæ symbolum, ut est apud Aphthonium in progymnasticis, & Libanum in declamationibus. Thaleia, talum, qui lusus est puellarum apud Pollucem: & in mittendis muneribus nonnumquam pro amicitiae iure ludere consuevimus. Euphrosyne uero ramum myrti, quod animos hominum beneficijs ulro citroque datis conaliet: nam hæc arbor olim dimicanturos inter se Romanos & Sabinos propter raptas uirgines, depositis armis pacificatos inter se composuit. Quin & ob id a Cætone coniugalis dicitur: & est sacra Veneri, nempe que sit procreandis hominum seminarijs præfecta.

Gratiæ in Aadalio fonte lauantur. Cap. IX.

PAusanius tradit Gratiæ in Aadalio fonte, qui est Orchomeni Bæotiae ciuitate, subinde lauari: quod oporteat esse pura beneficia, atque adeo non habere sordidam illam retributionis spem: quandoquidem non paucos inuenias, qui Phænicia commutatione, ut est apud Pindarum in Pythijs, donant pileum, ut accipiant pallium. Simonides poeta dicebat se duo habere scrinia, alterum gratiarum, alterum præmiorum: que cum post tempus aliquantum aperuisset, Gratiarum arculam semper offendebat inanem, præmiorum semper plenam. ad hæc allusit Theocritus in Gratijs. ὄνυκ

ῥαὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ.

Quosnam Gratijs sacrificare conueniat. Cap. X.

PLato Zenocratem philosophum seuerioribus moribus præditum admonuit ut Gratijs sacrificaret, quæ mores illius subtristes paulo dulciiores efficerent. Quidam enim usque adeo Deum sunt, ac in solis nauibus nutriti, ut neq; mores suos mutare, neq; ferre possint alienos. Proinde monendi sunt ut tandem cum Gratijs in gratiam redeant: hoc est, quæ nolint ipsi probare, saltem non damnent in alijs. Vere nanque dixit Homerus in Odyss. ξ. ἄλλος γὰρ τ' ἄλλοισιρ ἀνὴρ ἐπιτέρπειται ἔργοισι.

Hæc amice simul ac obseruande Faber de Gratijs uere tuis breuiter equidem, sed interea diluade congeffimus. neq; enim ignoras quàm paruis quoq; rebus nonnunquã maior insit gratia, ut ille ait, χάρις βελιοῖσιρ ὀπηδεῖ: & quemadmodum equorum etiam capita in paruis cochleis eminent, ita in eiusmodi literarum minutijs nonnunquam eruditio non uulgaris emicat.

Finis scholiorum in Gratijs.